

os med igen her i Tinget. Da vi i 1921 vedtog Grundlaget for den gældende Arbejdsløshedslov og i 1924 foretog væsentlige Ændringer i den under Enighed fra alle Sider, var det Meningen, at Spørgsmaalet skulde være løst for en længere Tid. Der blev paa Indenrigsministeriets Foranstaltning udgivet en meget flot og kostbar, fint indbunden Haandbog, netop som en Slags Bauta over den Enighed, der var opnaaet, og som et Vidnesbyrd om, at nu var dette Spørgsmaal løst for lange Tider. Denne Mindesten skal nu rives ned, og jeg tror ikke, der bliver udgivet nogen Haandbog til Vejledning i den nye Lov, thi den kommer snart til Behandling igen. Den vil nemlig ikke være i Stand til at klare Vanskelighederne. Hvis den store Arbejdsløshed, vi har som Følge af den førte Valutapolitik, fortsætter 2—3 Aar endnu, og det gør den sandsynligvis, saa kan denne Lov ikke klare Problemerne. Det kunde man have gjort paa den bestaaende Lovgivnings Grund med Besparelser af lige saa stort Omfang som dem, Ministeren foreslaar, for Staten og Kommunerne, men med den nye Lov vil man ikke være i Stand til at løse det Problem. Jeg frygter for, at vi enten kommer til at ændre den igen eller nødes til en ekstraordinær Lovgivning, og dette vil være uheldigt; det vil være et Skraaplan at komme ind paa. Det er muligt, at denne Lov vil kunne klare Vanskelighederne, naar vi en Gang kommer ud over Krisetiden, at den saa vil være en god Forsikringslov, men har jeg Ret i min Betragtning, er den i hvert Fald kommet for tidlig til Verden, og saa skulde den have indeholdt nogle Overgangsbestemmelser.

Da der altsaa ikke er sket Ændringer, kan jeg, som jeg ogsaa bebudede ved første Behandling, ikke tilraade at stemme for Lovforslaget ved tredje Behandling. Denne Bemærkning havde jeg egentlig tænkt mig at opsætte til tredje Behandling, men da der nu fra alle Partiers Side, allerede her ved anden Behandling, er fremsat almindelige Bemærkninger om, hvordan man skal stemme, vil jeg ogsaa slutte med at give Udtryk for mit Partis Opfattelse i saa Henseende.

Ludvig Christensen: Det ærede 9de Medlem for 6te Kred (Gunnar Fog-Petersen) fremsatte en Trosopfattelse, som han har dannet sig ved sin Deltagelse i Udvalgsarbejdet, angaaende Aarsagerne til, at der ikke er naaet noget Resultat. Jeg skal slet ikke komme ind paa det; men det ærede Medlem har ikke Ret i sin Opfattelse, og hvis det ærede Medlem havde deltaget i

Udvalgets sidste Møder, vilde han sikkert ikke have faaet den Trosopfattelse, han nu har.

Jeg vil gerne sige til dette høje Ting, at jeg skal ikke forsøge paa at følge den højtærede Indenrigsminister i den Diskussionsform, som Ministeren er slaaet ind paa. Der er ingen her, tror jeg, jeg har Lov til at sige, der ikke fik den rigtige Opfattelse af Situationen ved Forslagets første Behandling; Ministeren gik da ind paa at ville skaffe os af med det, der var indsat i Lovforslaget efter dets Fremsættelse i Folketinget. Jeg maa maaske have Lov til at oplæse nogle Linier af Landstingstidende Sp. 1730. Jeg udtalte som Afslutning følgende: „Men jeg fik ikke Svar paa mit Spørgsmaal: Kan Regeringen frigøre sig for de af Arbejdsgiverforeningen og det konservative Folkeparti i Lovforslaget indsatte Bestemmelser“. Hertil svarede Ministeren: „Det forbavser mig meget, at det ærede Medlem ikke forstaar, at hans Spørgsmaal i Tilknytning til Diskussionen om den Forhandlingsvillie, som han har udtalt Socialdemokratiet besidder, er overflødig, thi naar jeg spørger det ærede Medlem, om han er rede til en Forhandling paa Grundlag af det af mig den 17. Februar fremsatte Forslag, maa det ærede Medlem dog vide, at dette Forslag er uden nogen Isprængning, uden nogen Islæt fra Arbejdsgiverforeningens eller konservativ Side. Derfor er det ærede Medlems Spørgsmaal uden Mening.“ Og senere, da jeg fik Ordet, udtalte jeg følgende: „Jeg kan altsaa gentage, at indenfor den Ramme, der ligger i Lovforslaget af 17. Februar, vil mit Parti kunne gaa ind i en Forhandling. Det forudsætter, at Ministeren hermed erklærer at ville gaa bort fra alle de Ting, der er indført i Lovforslaget af Arbejdsgiverforeningen og det konservative Folkeparti.“ Herpaa har Ministeren ikke svaret, altsaa heller ikke taget Afstand; men der er ingen, end ikke indenfor det konservative Parti, der paa hin Dag var i Tvivl om, at Ministeren havde givet Tilsagn om en Forhandling paa Grundlag af Lovforslaget af 17. Februar, og at den højtærede Minister lovede, at vi kunde blive fri for det, der blev indført i det andet høje Ting. Hele Pressen var enig om, at det var Konklusionen af det, der foregik her. Ogsaa det konservative Partis Presse saa saaledes paa det. I en Aftenudgave af Nationaltidende, tror jeg det var, udtaltes der et Par Dage efter, at man ikke saadan uden videre var i Stand til at smide trufne Aftaler over Bord. Men dertil kommer, at i det allerførste Møde, Udvalget holdt, var noget af det første, det ærede